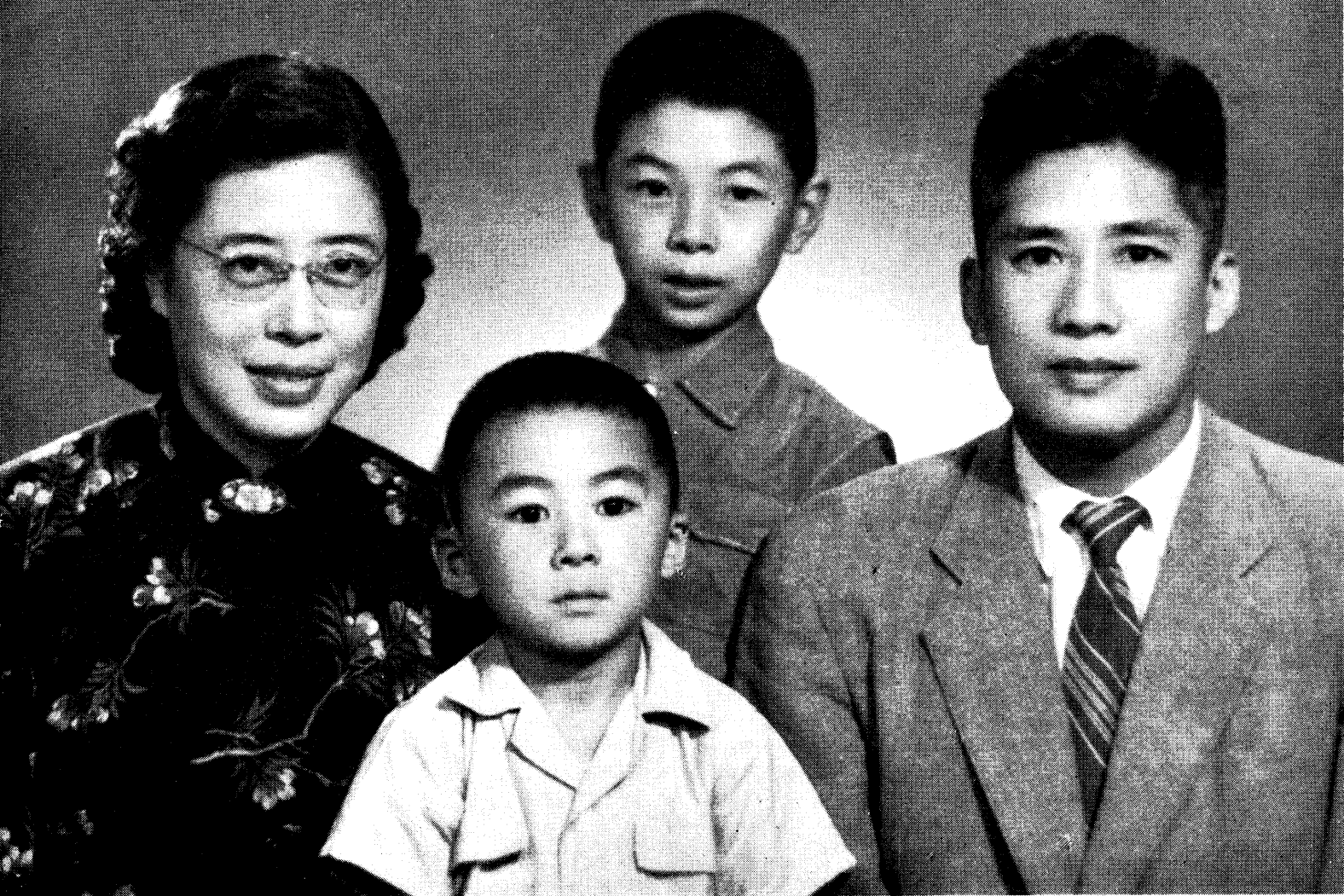

Vänner i Det Nya Kina

Wang Meng-Kai (Dröm om seger) 9 år, Wang Hsin-hsin (Lycklig) 6 år, deras fader dermatologen dr Wang och deras moder Yen Jinen-Ying, professor i obstetrik och gynekologi vid Pekings universitet. Dr Yen tillhörde den kommitté som förmedlade förbindelsen mellan kinesiska vetenskapsmän och den Internationella Vetenskapliga Kommissionen för undersökning av fakta rörande bakterierikig i Korea och Kina. Kvinnorna i det nya Kina behåller sitt flicknamn när de gifter sig.

Vi kvinnor

Årg. 4

Sept. 1952

Nr. 6

I VALET

Det är val till Riksdagens andra kammare den 21 september i år. Allt är sig ganska likt. Regeringens ledamöter och företrädare för de olika partierna har talat och talar. De måste enligt vana, och som naturligt är, framhålla egna förtjänster och andras svagheter. Samtidigt vill intet parti skrämma väljarskara-
rorna med allt för obekväma programpunkter.

Högerledaren förklarar att "Högerns mål är en levande demokrati", och högern vill "hävda de enskilda människornas självklara rättigheter. De äro fullmyndiga svenska män och kvinnor, även gent emot staten". Där fick både Folkpartiet och Socialdemokraterna var sin del.

Men Folkpartiets ledare talar också om demokrati, det vill säga: "en demokratisk maktbalans och trygghet för hänsyn åt olika folkgruppers önskemål och intressen kan vinnas, om väljarna ger Folkpartiet ökad representation".

Socialdemokratiska partiet, som länge haft majoritet, förefaller att ej ensamma ha velat möta valet, utan ingick i god tid en helig eller ohelig allians med Bondeförbundet. Därmed var deras regeringsställning säkrad. Men på samma gång måste dessa båda partier visa ganska stor efterlåtenhet för varandra. Socialdemokraterna, som innehar stats- och utrikesministerposterna i regeringen, är tvungna att tala rätt så tyst om socialisering, och Bondeförbundet å sin sida nödgas —

med en jur, dr. i spetsen — avstå från att pocka på åtskilliga fördelar för de s. k. bönderna.

En programpunkt enar dessa fyra — låt oss säga borgerliga partier. Det är helhjärtad ovilja eller fruktan för kommunismen. Vad har då det kommunistiska partiet på sitt program? Det kan ej förnekas, att detta är det enda parti, som går in för "Fred — nationell frihet", och icke har upprustning på sitt program. Liksom de andra partierna hävdar kommunisterna en alliansfri politik, fast måhända med större bestämdhet. Och som de andra dryftar de även dyrtiden och säger: "Ned med priserna!". Vidare heter det, att "de fattigas skatter skall sänkas på de rikas bekostnad". Den sistnämnda satsen kunde kanske åstadkommits i behagligare och riktigare form, ty nuvarande skatter är nog kännbara för alla utom kanske ett fåtal. Frågan är om den rådande förvirringen och trycket på penningmarknaden kan avhjälpas på annat sätt än genom ett nytt system i flertalet länder, i vart och ett efter dess egenart. Vilket system? — Det får framtiden utvisa! Men ingen hållbar lösning är tänkbar någonstans utan fred och ömsesidigt försök till förståelse, där förståelse står att finna.

I varje fall — fred!

Och när vi nu skall lägga vår röst — kanhända utan betydelse — får vi göra det var och en efter bästa förstånd.

Elisabeth Tamm.

Budskap till världens kvinnor

Kvinnor i alla länder!

Den 5 december 1952 skall Folkens kongress för Freden öppnas i Wien. Den skall samla alla dem vilkas innerligaste önskan är att se våld och krig ersättas med förhandlingens anda och med förståelse mellan folken.

Unga moder som böjer dig över ditt barns vagg,
gråhåriga moder som upplevt krigets ohyggliga grymhet,
unga flicka som inträder i livet med hjärtat fyllt av hopp,
arbeterska som bidrar till att skapa ditt lands rikedomar,
bondkvinna som odlar fälten för gyllene skördar,
lärarinna och författarinna som har till livsuppgift att odla det goda och ädla hos människan,
läkare och sjuksköterska som skyddar liv och hälsa,
vetenskapskvinna och konstnär som har till uppgift att berika människornas liv med välstånd och skönhet,
vilken din hudfärg än är, vad du än har för religion och politisk uppfattning,
i vilket land du än är född, om du är rik eller fattig,
Folkens kongress för Freden är också **din** kongress, ty kriget hotar att ödelägga ditt liv, dina förhoppningar, dem du älskar och dem som älskar dig.

Du kan inte förbli likgiltig inför denna fara! Du måste förstå och aldrig glömma att det är möjligt att

förhindra kriget, att freden kan räddas genom för-
enade ansträngningar av alla folk, att mödrarna inte
mer skall behöva plågas av att se sina söner döda
eller dödas.

Vid Folkens kongress för Freden skall kvinnor och
män som aldrig förr uttrycka sin vilja till fred och visa
hur den kan bevaras.

Kvinnor! Vi kan inte vänta! Kom ihåg att varje ny
försvarare av freden är en försvarare av ditt barn och
ditt hems lycka!

Gå från hus till hus med budskapet om Folkens kon-
gress för Freden!

Sök upp andra kvinnor, vilken än deras uppfattning
och tro är, tala med dem och utarbeta tillsammans
med dem lösningar som edra delegater skall framföra
vid Folkens kongress för Freden!

Förklara outtröttligt för edra familjer, edra vänner,
edra grannar, att det är både möjligt och nödvändigt
att förhindra kriget!

Det måste bli slut på kriget i Korea!

Rustningarna måste minskas!

Atomvapnet, bakterievapnet, alla vapen för mass-
förintelse måste förbjudas!

Pånyttfödelsen av den tyska och japanska militaris-
men måste hindras!

En Fredspakt måste undertecknas!

Låt oss som kvinnor förena vår vilja med hundratals
miljoner andra människors vilja för att den må bli en
oöverbärrlig kraft till fredens försvar!

FREDEN SKALL SEGRA!

Ada Nilsson

80 år

När Ada Nilsson får någon patient som kommit i övergångsåldern och som klagar över att hon börjar att känna sig gammal, brukar doktorn trösta henne med att hon nu kommer in i visdomsåldern. En sådan försäkran behöver man aldrig ge doktorn själv, ty hon har så länge jag känt henne, och det är nu mer än femtioett år, alltid befunnit sig i denna lyckliga ålder.

Det bör verkligen påminnas om, att Ada Nilsson fyller ett högre antal år, ty varken hon själv, hennes vänner eller patienterna märker det på annat sätt. Jag kommer ihåg att en representant för skatteverket för en del år sedan hemsökte henne. Sedan han granskat hennes räkenskapsböcker yttrade han: doktorn borde verkligen lägga sig litet mera vinn om sin praktik. Hur så då? frågade Ada. Är det någon som klagat? När hon berättade detta intermezzo för mig replikerade jag, att hon borde talat om att hon fyllt 70 år och att man vid den åldern ej var skyldig att ha någon praktik alls. Äsch, det glömde jag av, blev Adas svar. Ada Nilsson har ingen ålder och har aldrig haft någon.

I yngre år verkade Ada som förlossnings- och kvinnoläkare. Så småningom blev den förstnämnda praktiken henne övermäktig. De väntande mödrarnas antal växte henne över huvudet. När Ada Nilsson kom till en förlossning skötte hon ej endast den med överlägsen skicklighet, utan hon behandlade genast den nyfödde som en individ i samhället. Jag kan se henne, när jag vill, framför mig, då hon med en almanacka i handen rådgjorde med föräldrarna om barnets namn.

Men det är ej endast personerna som sådana, som intresserat Ada. Med okuvligt nit har hon i kungliga kommittéer och på annat sätt arbetat på att förbättra mödrarnas och barnens sociala ställning. Moderskapspenningen och mödrahjälpen har städse legat henne varmt om hjärtat.

När det på sin tid gällde den reglementerade prostitutionens avskaffande kämpade hon outtröttligt för denna sak genom föredrag, diskussioner och broschyrer. Nu nyligen har hon i en lång artikel i Svensk Läkartidning underkastat Ungdomsvårdskommitténs betänkande en sakkunnig granskning och framlagt nya eller bortglömda synpunkter på denna fråga, argument vilka äro ovedersägliga och som man får hoppas komma att beaktas vid lagens utformande.

Under allt detta fortsätter hon oförtövat att vårda sina talrika patienters såväl kroppar som själar.

Betecknande för Ada Nilssons livsinställning är följande händelse. En av Adas och mina gemensamma vän-

ner låg på sitt yttersta. Vi växlade om att sitta vid hennes sjukbädd. Så blev vännen medvetlös vid ett veckoslut. Jag visste att Ada hade ämnat resa ut till sitt "Fågel i skog" och själv hade jag något att beställa på mitt lantställe. Jag ringde upp Ada och redogjorde för situationen. Ada svarade: ja, res du. När jag på måndagen kom hem fick jag på sjukhemmet veta, att Ada tillbringat hela söndagen vid sjuksängen. Jag frågade Ada hur det kom sig. Patienten var ju medvetlös. Ja visst, sa Ada torrt, men hon skulle väl inte ligga ensam för det.

Sådan är hon.

Gerda Kjellberg.

Den 23 juli 1942 dödades den bulgariske poeten Nikola Vaptsarov för sitt arbete i motståndsrörelsen. Här nedan i översättning en dikt som han skrev till sin hustru.

Till Min hustru

När du sover
skall jag komma ibland
som en oväntad gäst.
Låt mig inte stå utanför
på gatan!
Stäng inte din dörr!

Jag kommer stilla
jag sitter tyst
och ser ditt ansikte
i mörkret.
Och när mina ögon
har uppfyllts av dig
skall jag kyssa dig
och gå.

(Övers. av Ellen Vestergrén.)

Möte i Bukarest

Gå från hus till hus med budskapet om Folkens kongress för freden! Kom ihåg att varje ny försvarare av freden är en försvarare av ditt barn och ditt hems lycka!"

Dessa ord ur KDV:s appell till världens kvinnor, från exekutivmötet i Bukarest i juli, uttrycker kort den väsentligaste uppgiften för de fredsälskande kvinnorna i dag: att aktivt förbereda och bidra till framgång för Folkens kongress för Freden som beslöts vid Världsfredsrådet extraordinarie sammanträde i Berlin i sommar och som skall äga rum i Wien i december i år.

Denna kongress skall verkligen bli en folkens kongress för freden, där män och kvinnor av alla åsiktsriktningar skall samlas för att diskutera och fatta beslut, förenade av sin vilja att *"se förhandlingens anda och förståelsen mellan folken ersätta lösningar grundade på makt"*. Folkens fredskongress skall ge röst och medvetenhet åt den fredsvilja som förenar alla hederliga människor även om de har skilda uppfattningar i livets olika frågor och är i olika grad medvetna om krigsfarans verklighet. Den skall bli ett nytt, ännu starkare bevis för freds rörelsens växande styrka och visa att mot det fåtal som vill krig står de arbetande människornas miljoner i alla länder — handens och hjärnans arbetare — kvinnorna, mödrarna, alla som älskar skapande arbete och växande liv och vill skydda det mot förintelse.

KDV har under de sju efterkrigsår det existerat vunnit stora framgångar i sin uppgift att i samarbetets och vänskapens tecken utveckla kvinnornas fredsvilja till en organiserad *kämpande* kraft. "Kvinnorna är hälften av mänskligheten — enade kan vi förhindra kriget" — denna enkla sanning vill KDV göra till verklighet genom att svetsa samman kvinnorna i en obrytbar enhet för försvaret av själva livet, av barnen, av framtiden. I dag står 135 miljoner kvinnor enade i KDV. Ett av de största bidrag KDV på sista tiden givit för fredskampen var när det organiserade kvinnokommissionen som i Korea undersökte civilbefolkningens lidanden under det skoningslösa förintelsekrig som amerikanerna där för under FN:s fana. Den rapport denna kommission gav, "Vad vi såg i Korea", där de visade vilka brott som begås mot värnlösa kvinnor, åldringar och barn, har varit av utomordentlig betydelse för att stärka kampanjen för att få slut på kriget i Korea och öppnade ögonen på många människor som dittills inte hade förstått vidden av det ansvar alla FN-stater bär vilka direkt eller indirekt understött detta omänskliga krig.

På exekutivmötet höll madame Cotton, KDV:s ordförande, den stora inledningen om KDV:s kamp för

Margit Lindström i talarstolen vid KDV-mötet i Bukarest.

freden. Redan rubriken, "KDV:s uppgifter i förberedandet av Folkkongressen för freden", visar att KDV:s verksamhet i sina stora linjer helt samordnas med världsfreds rörelsens kamp och anknyter till de beslut som fattades vid dess möte i Berlin.

Madame Cotton underströk att händelser av största betydelse inträffat på det internationella planet den senaste tiden, vilka nödvändiggjort Världsfredsrådets extraordinarie sammanträde i Berlin. Dessa händelser är i första hand undertecknandet av västmakternas separatfördrag med Bonnregeringen i Västtyskland, ett fördrag som innebär fortsatt splittring av Tyskland, pånyttfödelse av den tyska militarismen och fascismen, ett av de allvarligaste hoten mot freden. Vidare fördraget i Paris om europarmén som är ett led i krigsförberedelserna i Europa. Vidare den amerikanska militarismens användande av bakterievapnet i kriget i Korea samt dess försök att ointetgöra stilleståndsförhandlingarna. Vidare det fördrag som i strid med internationella överenskommelser undertecknats med Japan i San Francisco och som innebär att de japanska öarna förvandlas till militärbaser för den amerikanska militarismen i Asien och ökar krigshotet i denna del av världen.

Exekutivmötets resolution i fredsfrågan understryker särskilt *den tyska frågans betydelse*. Det gäller att förhindra ratificeringen av Bonnfördraget och att kräva att en konferens sammankallas mellan de fyra stormakterna för att sluta ett fredsfördrag med ett enat, demokratiskt, oberoende och fredligt Tyskland, kräva det med sådan kraft, i massaktioner i alla länder, att konferensen kommer till stånd och därmed ett avgörande bidrag ges till fredens säkerställande i Europa. Resolutionen understryker vidare att kampen måste intensifieras för att omedelbart få *slut på kriget i Korea* och uppnå att *alla regeringar ratificerar Genèvekonventionen* av år 1925 vilken förbjuder användningen av bakterievapnet (som bekant har den amerikanska

regeringen icke undertecknat denna konvention). Den understryker nödvändigheten av att i samverkan med fredskommittéerna nå största möjliga massanslutning till kravet om en fredspakt, för att minska rustningarna, för att få atom-, bakterievapen och alla andra massförintelsevapen förbjudna.

I de inlägg och rapporter som gavs vid exekutivmötet kunde många nationella KDV-avdelningar redovisa stora framgångar i sitt arbete. Kvinnorna börjar allt klarare förstå sammanhanget mellan den sjunkande standarden och krigsförberedelserna, och att försvaret av dagskraven är oupplösligt förbundet med försvaret av freden. I England till exempel deltog 1.500 delegater representerande 500.000 kvinnor i den landskonferens som hölls 8 mars. Arbeterskor, husmödrar, representanter för de fria yrkena, medlemmar av kooperativa och även socialdemokratiska organisationer samt fredsföreningar avgav där gemensamt en ed att oförtröttligt kämpa för freden. Det är av stor betydelse att de engelska kooperativa kvinnogillena gått in för kravet på en fredspakt mellan de fem stormakterna, samma krav som Världsfredsrådet ställt, och att de krävt nedrustning och uttalat sig mot Tysklands återupprustning.

I Italien har kvinnoförbundet genomfört ett enastående arbete för att i lokala aktioner, små och stora, av intresse för familjer, bostadsområden etc., dra in kvinnorna i kollektivt arbete för sina intressen. Genom detta arbete kom hundratusentals kvinnor som aldrig förr "intresserat sig för politik" att delta i utarbetandet av kommunalprogrammen för de kommunala valen som nyligen ägde rum där. Denna kvinnornas aktivitet utgjorde ett starkt bidrag till de framgångar som fredens och framstegets krafter hemförde i dessa val. Vid världiga fredsmöten med valda delegater som representerade hundratusentals kvinnor uttalade sig de franska kvinnorna kring den 8 mars för slut på krigen i Korea och VietNam, för nedrustning, för fredlig lösning av tysklandsfrågan. I Västtyskland har kvinnorna i Bonn haft en stor kvinnokonferens med 1.600 delegater där många representanter för olika politiska riktningar deltog, förenade av sin beslutsamhet att kämpa mot Bonnfördraget som förvandlar Västtyskland till en central krigshärd. De bildar kvinnokommittéer som kämpar mot att deras söner skall bli soldater i krigsorganisationernas arméer. Även den västtyska sektionen av Internationella kvinnoförbundet för fred och frihet har tagit ställning mot Bonnfördragets ratificering och har uppmanat alla sina avdelningar att uttrycka sitt motstånd mot detta. Den danska sektionen av Fred och Frihet har även tagit ställning mot Bonnfördraget.

I USA växer också kvinnornas kamp mot kriget. Mödrar som har sina söner i Korea kräver i otaliga brev och delegationer att sönerna skall föras hem, organisationen "Amerikanska kvinnor för freden" sprider petitioner och skickar deputationer till FN, till den amerikanska regeringen och lokala myndigheter, de bildar mödrautskott som kräver att de amerikanska trupperna skall dras hem från Korea. Organisationer som exempelvis "Kristliga föreningen av unga kvinnor" vilken har 5 milj. medlemmar genomför aktioner som grundas på principen att "det måste finnas fredliga lösningar på alla meningsskiljaktigheter". I april 1952 utgjorde kvinnorna majoriteten av de 780 delegationer

Röster från mötet

Nina Popova, Sovjetunionen:

Kampen för lösningen av den tyska och japanska frågan i en anda som överensstämmer med vad miljoner människor i alla länder kräver, bör också stå i centrum för KDV:s och dess nationella organisationers uppmärksamhet. Våra uppgifter i detta avseende har formulerats av madame Cotton, de består i att bringa Världsfredsrådets appell om en fyrmaktskonferens för en fredlig lösning av den tyska frågan till alla kvinnors kännedom, oberoende av vilket parti de tillhör och av deras politiska och religiösa uppfattning. Vår uppgift är att ena alla kvinnor till effektiv handling i detta syfte. Det återstår mycket liten tid innan ratificeringen av separatfördragen skall äga rum, därför måste vi handla snabbt, utan att förlora tid."

Madame Shen, Kina:

Det visar sig att den amerikanska regeringen överlagt söker spränga stilleståndsförhandlingarna och utvidga sitt anfälls- krig, med avsikt att störa freden i Asiens och Fjärran Österns länder. Därför är försvaret av freden en angelägnare uppgift än någonsin. Kinas demokratiska kvinnoförbund och alla kvinnor i Kina kommer att fortsätta sin kamp under KDV:s ledning för att förverkliga Världsfredsrådets beslut, för fredens försvar."

Röst från USA:

De amerikanska familjerna har bitter erfarenhet av att den s. k. polisaktionen i Korea kostar flera amerikanska fäder, söner och bröder livet än andra världskriget, och de vet att ett modigt och beslutsamt folk i ett litet land har motsatt USA:s mäktiga militärmaskin. Det finns ingen populärare paroll i USA än "Låt våra pojkar komma hem". Sanningen

från 16 av USA:s stater som hos sina parlamentsledamöter krävde att de skulle gå in för att få slut på kriget i Korea.

I Indien, de sydamerikanska länderna, i Afrikas och Asiens beroende länder utvecklar kvinnorna under de svåraste betingelser (repressalier, fängelsestraff) sin kamp för freden som hos dem ofta är intimt förbunden med kampen för nationellt oberoende. Kvinnorna är de främsta i namninsamlingen för en fredspakt.

"Medlet mot krig heter enhet", slutade madame Cotton. Den stora majoriteten av mänskligheten vill fred. De som vill krig är ett fåtal, de är hycklande och samvetslösa. Det är omöjligt att tro på deras ofta deklarerade fredsvilja när man ser hur de överallt påskyndar krigsförberedelserna och stegrar provokationerna i Asien och Europa. Detta är fakta som vi måste öppna kvinnornas ögon för. Vi kan alla se hur Sovjetunionen besvarar alla provokationer med fredsförslag. På Folkens kongress för Freden måste kvinnorna göra sin röst hörd. Kärleken till våra barn skall ge oss kraft att genomföra de stora uppgifter vi står inför."

är att känslan för fred och uttryck för önskan om fredliga lösningar växer och mångdubblas i USA, särskilt råder en stark önskan att få slut på kriget i Korea. Koreakriget kallas vanligtvis det förnuftlösa kriget. — — — Amerikas kvinnor går i spetsen för fredskampen. Det är kvinnorna som har organiserat de flesta fredsgrupperna. De är de bästa namninsamlarna av underskrifter för Fredspakten. Det är kvinnorna som genomfört de mest uppmärksammade demonstrationerna för freden.

Norah Jeffery, England:

Den mest betydelsefulla utvecklingen av fredskampanjen bland de engelska kvinnorna är rörelsen bland de anhöriga till krigsfångarna i Korea, koncentrerad kring deputationen till parlamentet den 25 juni. Det var en av de mest gripande dagar vi upplevat och den gav oss mycket nyttiga lärdomar. Somliga av mödrarna var i början uppskrämda av talet om "kommunistiska manövrer". Men de var i minoritet. De kvinnor som kom till London hade mestadels aldrig förr deltagit i någon som helst rörelse. Många från norr var katoliker. Vad var det mest utmärkande för denna aktion? Kvinnornas mod, deras kampvilja... Det faktum att helt nya kvinnogrupper drogs med i fredskampen. Och, för det tredje, hur kvinnorna lärde sig av denna sin första aktion... Alla var med om att sända ett brev till Koreas kvinnor och alla var överens om att det måste bli slut på kriget. Nu fortsätter denna kampanj med deputationer och insamling av underskrifter för mödraappellen om slut på kriget i Korea. Röst från Sydamerika:

Just nu för Argentinas kvinnoförbund en stor kampanj för att uppnå en sänkning av resekostnaderna för arbetare och barn med 50 %. Denna kampanj har blivit så populär att Peron-partiets fackliga ledare och deputerade tvingats ta emot en delegation från kvinnoförbundet och erkänna det berättigade i detta krav, eftersom resekostnaderna på endast sex månader ökat med 200 %. På Kuba har många bondefamiljer drivits från sin jord som de odlat i årtal, och Kubas kvinnoförbund har med kraft ingripit för att försvara deras rättigheter. Stora grupper av bondkvinnor har anslutit sig till kvinnoförbundet.

Röst från Iran:

Med hemliga fördrag har den iranska regeringen bundit vårt land vid den amerikanska imperialismen som vidgar sitt militära och ekonomiska grepp. Den iranska armén står under amerikansk kontroll med general Zimmerman i spetsen. Det finns nu 88 flyg- och marinbaser hos oss och man bygger ständigt nya. Priserna stiger. När kvinnorna demonstrerade på gatorna för sitt krav att få socker till ett överkomligt pris, ingrep polisen med batonger för att spränga demonstrationen, många kvinnor misshandlades. En stor protestaktion har ägt rum mot att Amerika sändt oss mjölkpulver som var möjligt. Vi bildar mödrakommittéer i husen och kvarteren för att hävda familjernas enklaste krav: ett läkarbesök till ett sjukt barn, tilldelande av medicin, försvar för en fattig familj som hotas att kastas på gatan för att hyran är obetald...

Röst från Spanien:

Amerikanerna inspekterar inte endast militärbaserna som herrar och förmyndare, de kontrollerar också industrin och jordbruket. Nyligen har de beordrat att olivodlingarna, som är en av Spaniens sekelgamla rikedomar, skall förstöras för att ge plats åt sojaodlingar som är nyttigare för den militära försörjningen. Detta amerikanernas herravälde upprör det spanska folket vars djupa känsla för oberoende har manifesterat sig under hela vårt lands historia. När 20.000 matroser ur den amerikanska eskadern i Medelhavet landsattes i span-

ska hamnar visade vårt folk trots terrorn sina känslor. Madrids väggar täcktes med inskrifterna "Amerikanerna ut ur Spanien!" och i Barcelona spreds tusentals flygblad med samma paroll under en teaterföreställning som Francos folk gav för sina nya herrar...

Elly Schmidt, Tyska Demokratiska Kvinnoförbundet:

Vår kända författarinna Anna Seghers har föreslagit, vid Världsfredsrådets extraordinarie sammanträde, att mödrarna skulle förena sig för att försvara sina söner. Vi tänker om-sätta Anna Seghers förslag i praktiken och ordna möten och sammankomster för mödrar för att övertyga dem om nödvändigheten att försvara sina söner.

Fru Weber, Västtyskland:

Jag lovar er här att vi skall göra allt för att förhindra att Västtyskland blir en bas för ett nytt fruktansvärt krig mot våra fredsälskande grannfolk och vårt eget folk. Västtyskland ser i dag ut som ett vapenspackat militärläger för ett amerikanskt krig i Europa men vi kommer inte att tillåta att vapnen skall vändas från Västtyskland mot vårt eget folk och de fredsälskande folken i Europa.

Maddalena Rossi, Italien:

Om kvinnorörelsen i Italien har växt, vunnit nya positioner och nya bundsförvanter, så beror det i stor utsträckning på mångfalden i de initiativ som Italienska kvinnoförbundet tagit och tar. Det beror i första hand på vår ständiga kamp för freden, som sedan namninsamlingen 1947 mot atombomben, fram till den nyligen hållna Nationaldagen mot bakteriekriget och demonstrationerna mot general Ridgway aldrig har upphört. Men det beror också på att vi vid sidan av de särskilda initiativen för freden, aldrig har försummat någon fråga som kunnat föra kvinnorna ett första steg mot kollektiv handling... Försvaret av hemmet, arbetet, barnen, alltid förbundet med kampen för freden, har varit hävstången i vårt arbete.

Liuba Kisjinevski, Rumänska Folkrepubliken:

För lika arbete har kvinnorna i vårt land rätt till lika lön. Ett ständigt växande antal kvinnor utbildar sig till kvalificerat arbete i industrin. Enbart under år 1951 genomgick 30.000 kvinnor olika yrkesutbildningsskolor. 17.000 kvinnor är ingenjörer och tekniker. De rumänska kvinnorna kämpar för att öka produktionen vilket leder till sänkta levnads-kostnader och höjd förtjänst.

En liten rumänsk flicka i samtal med madame Cotton och ordföranden för det demokratiska kvinnoförbundet i Rumänien, madame Constantza Craciun.

Elin Andersson:

Resa till Ungern

Några glada representanter för ungersk ungdom, iförda sina nationaldräkter.

En gång följde jag med bekanta till Vargön. Längre bort har jag aldrig varit förut. När jag hörde, att jag skulle få resa till Ungern, trodde jag inte det var sant. Men det var sant. — Jag var en smula ängslig för resan. Jag kunde ju bara tala svenska. Men allt gick bra. Och för de mina hemma var jag lugn. Min man var nästan lika glad som jag över att jag fick fara och min äldsta pojke, som går i skolan, hade lovat bära ut mina tidningar på morgnarna.

Att jag blev vänligt mottagen, behöver jag knappast säga. Mina värdinnor från KDV kramade hjärtligt om mig och ordnade allt för mig. Jag bodde på Grand Hotell, där tidigare endast rika kunnat bo. Föreståndarinnan där hade förut varit uppasserska. Hon var mycket duktig. Hela tiden hade jag tolk till mitt förfogande, en ung man som talade svenska bra.

Att fira 1 maj i Budapest är en upplevelse. Mängden av folk var överväldigande och glädjen inte att ta fel på.

Jag fick se så mycket. Bl .a. barnhem och sjukhus, även för för tidigt födda barn, som man var mån om att hjälpa fram till hälsa.

Det som kanske gjorde det starkaste intrycket på mig var nog att se arbetsglädjen på en fabrik. Det var en textilfabrik vi såg och jag har själv varit textilarbeterska, så jag kunde göra jämförelser. Hos oss är det ju faktiskt så, att om någon arbetar "för bra", inverkar det på ackordet och blir till nackdel för arbetskamraterna och kanske också för vederbörande själv i längden. Men där, i Ungern, var arbetet en glädje och en tävlan och varje prestation kom arbetaren själv och alla andra till godo. Resultaten sattes upp på en anslagstavla och alla hade anledning bli glada över goda prestationer. Det kan jag inte glömma. Där skulle det varit roligt att arbeta!

Ungdomens lugna förvissning att de kunde få utbildning till vilket yrke de ville välja imponerade också på mig. Jag frågade en ung flicka från en arbetarfamilj, om hon skulle kunna bli ingenjör eller läkare, om hon ville. Naturligtvis, svarade hon. — Henne mötte jag vid barnens egen järnväg, som de fick sköta själva.

På hemresan genom Polen hände det vid en station, att en tågstäderska kom fram och talade med mig. Språket kunde jag ju inte, men förstod ändå, att hon sett vårt internationella KDV-märke och ville sända en hälsning till de svenska kvinnorna att arbeta för freden.

Efter den resa jag fått göra känner jag klarare än någonsin, att i fredsarbetet skall jag inte förtrötts!

Det var en händelse...

"Det var en händelse" sade försvarsministern, att den svenska manövern i Östersjön sammanföll med A-paktens. Sverige brukar alltid ha sin manöver ungefär i september. Något samband förelåg icke. Skäl att ändra tiden ansåg statsministern ej kunde finnas. Och det är givetvis riktigt, att Sverige ej har anledning att rätta sig efter USA. Man undrar bara om inte den svenska krigsmakten en gång borde ha en övning — givetvis bara en övning. Sverige är ett fredligt land — hur vi teoretiskt skulle kunna värna vårt land mot ett eventuellt anfall från väster.

E. T.

Historiens trådända

av Astrid Forsberg

Det är avlöningsdag, en händelsernas dag i det lilla, döda Brittefors. Marknad och torgdag! Då kommer karlarna ned från sina timmerkojor i skogen. Och barnen i skolan längtar efter rasten. Fröken finner, att golvet i skolsalen är obeskrivligt smutsigt, luften outhärdligt tung och däven. Aldrig har lukten av smorläderskor och våta vadmalskläder stuckit henne i näsan som i dag. Aldrig har odören från ladugårdskarlens pojkar varit så outhärdligt stark. Och därute är det avlöningsdag. Fröken lyfter blicken från Svens hundörade, suddiga räknehäfte och ser mot fönstret. Ända in i skolsalen hörs rasslet av timmerkäilkarnas kedjor och hästarnas gnäggande. Fröken betraktar vimlet av gråa och gröna vadmalsgestalter, hon upptäcker nya, väderbitna ansikten ovan fårskinnskragarna.

Så har då vinterfåglarna kommit tillbys. Vinterfåglarna har dragit till den här frusna skogstjärnen i dag för att få mat. Fröken måtte ha tänkt högt. Det fnissas och viskas nere i bänkarna och någon upprepar ordet vinterfåglar. Man skrapar och sparkar på fotbräderna, ett gummi kastas, en penna tappas, en mager, blåckfärgad pojknäve drar i en gulgrå kalufs, ett trasigt räknehäfte faller till golvet, så att bladen dansar omkring.

— Tyst! Vad är det? Vad vill ni?

Bara dagens oro som har trängt in i byskolan! Barnen sträcker på halsarna och tittar ut genom fönstret efter vinterfåglarna. Det är ju deras pappor och bröder och alla de andra karlarna. I långa sträck som flyttfåglar drar karlarna till skogs, då snöföret börjat. I skogen finns det manfolk, i skogen arbetas det. Ibland ekar yxhuggen även härnere i tystnaden, ibland ser man smala, blå rökpelare stiga ovan de svarta skogstaggarna. Då steker karlarna sitt middagsfläsk och kokar sitt kaffe. Två gånger i månaden kommer de ner till Brittefors för att hämta avlöningen och handla. Det är livade dagar, festdagar mitt i vardagsveckan.

Fröken förstår oron och orons orsak. Arbetskoncentration på en avlöningsdag — — — nej, det går inte! Själv grips hon av en kväljande olust vid de ostadiga, ragglande siffrorna i Svens tilltygade räknehäfte, vid treornas krymplingar, fyrornas sönderslagna stolar och tvåornas spökkattor. Tre fjärdedelar av talen är felräknade. Men det hjälper inte att fatta Sven vid skulderna och skaka honom. Man skakar varken ur honom slarvet eller tvingar det matematiska vettet att samla sig och tätna som ostmassan i ett mejerikar. Frökens bröst höjes och sänkes som den suckande, vattensjuka marken nedanför skolgården en vårdag.

— Lägg bort pennorna! Samla ihop räknehäftena. Stå upp! — — — Öppna ett fönster! — — —

— Armar utåt, uppåt, framåt-bakåt, nedåt str- ä- ck!
Nej, att tvinga barnen till gymnastik i denna luft,

på detta golv, det vore ju mord. Tuberkulosen härjar tillräckligt i bygden ändå.

— Sitt ner! Vi tar ingen gymnastik i dag. Det blir längre rast i stället.

— Åååå, ii, hiihi, uuu!

Jublet bubblar och fräser. Längre rast en avlöningsdag!

— Men ni får förstås stanna på skolgården. Vi ska bygga en snöfästning.

Ett bilhorn tutar. En stor brungul låda kör bruksgatan framåt. Vadmalsgestalter och fårskinnspälsar trängas upp i vägkantens drivor men följer raskt efter lådan framåt torget, den öppna platsen vid grinden till brukskontoret.

— Fröken, Evert har fått tretton öre av sin morsa att köpa korv för. Får jag följa honom?

— Ja, men det blir senare. Nu sitter vi stilla den sista kvarten före rasten och går igenom ny läxa i historien.

— — —

— Karl XII, fröken... jag vet! Dom höll på gräva löpgravar i Fredrikshald och Karl gick opp på vallen och kika åt fienden till, och då kom dä en kula, och hans huvu' sjönk ner och han vart dö.

— Fröken, Rössnarvskarlarna är ryssar! För det har min pappa sagt. Och dom kom hit, då Karl XII kriga mä Ryssland.

— Ääh, då va inte dom som kom hit, då var deras farfarsfarfarsfar eller någe sånt. Han var tartar eller kosack eller kanske bara en ryss. Och han hade vari i krige på Karl XII:s sida. Och så kom han hit och byggde sig en stuga på Rössnarven. Och där spökar dä. Då farfar min var pojke låg han där och hörde skrämt.

Fröken bryr sig inte om att ögonblickligen återgå till östersjöväldets fall och frederna 1721. Onekligen har det sitt intresse att höra, hur barnen lyfter in en närliggande verklighet i historien genom de tvetydiga och illa beryktade Rössnarvsmännen.

— Dä ä för dom ä ryssar som dom stjäla och rövar och kommer på häkte! Jag ville ha levat på Karl XII:s tid, då vi slogs mä ryssen!

— Då hade dom skjutit ihjäl dig i Poltava, eller kanske du fått komma te Sibirien.

— Fröken, min mormor har sagt, att då ryssarna härja här, så tog dom små barn på bajonetterna och kvinnfolk drog dom i håret och band fast vid hästsvansen och sen fick hästen springa ända te stan.

— Då jag och syster min gick och plocka lingon i höst, så var vi så rädda så, då vi skulle gå förbi Rössnarven. Och just som vi gick om stugan, steg både Ivar och gubben ut. Och Ivar höll en bössa i handen

och såg så lömskt på oss. Men gubben bara mumlade i skägget och svor. Det var samma vecka som länsman kom hit och tog Johan.

— Fröken, Svens mamma går till Rössnarvs-Ivar och skurar!

Vid detta sensationella meddelande vändes trettio-tre par obarmhärtiga ögon mot Sven, som kröp ihop i sin bänk och blev blodröd ända ut på öronspetsarna. De två äldsta flickorna tittade menande och fnissande på varandra. Då återgick fröken till ordningen.

— Det var snällt av Svens mamma, sade hon att börja med. Två ensamma karlar kan ju inte själva hålla snyggt och fint i sin stuga. Jag tror vi skall sluta opp att tala illa om karlarna på Rössnarven. De har ju inte gjort oss något.

— Men Johan tog får och pengar, fröken!

— Och det kom han i fängelse för. Där får han själv avtjäna sitt straff. Då han kommer tillbaka vill han bli en hederlig karl...

Därborta i fjärde bänkraden skymtade Svens ögon, suddiga av tårar, runda och hjälplösa som hans nollor i räkneboken. 7 minuter kvar av timmen. 7 minuter som måste komma ryssen och lille Sven tillgodo. Fröken valde att ge en snabbskiss av ryssarnas unge tsar, kung Karls motståndare, som hamrade och spikade, hyvlade och sågade borta i Amsterdams och Londons skeppsbyggarkvarter, bara för att han skulle komma hem och lära sina ryssar bygga fartyg. Han var en duktig karl. Och det hade väl funnits åtskilliga duktiga karlar i Ryssland, kvinnor med för den delen.

Barnens ögon vidgade sig. Evert och Birger nickade gammalklokt och instämmande. Krig och politik var en sak för sig, människor en annan. Fröken gjorde ett försök att driva undan de tvåhundraåriga, onda sargorna. Skräcken och fasan hos människor, som en gång fått sina hem skövlade, hade fortplantat sig i muntlig tradition från generation till generation. Släkten på det gamla finntorpet skulle ha ryssblod i sig. Den betraktades och behandlades därefter. Rössnarvs-karlarna, de föraktade som stod utanvid bysamhället, hade blivit fräcka och listiga. Nu satt den yngste av dem inom lås och bom. Han hade tagit böndernas får på skogen och slaktat, och han hade gjort sig en hemlig fond av brukshandelns kassaskrin. En höstnatt gömde han kassan under en tuva myrjord på sitt torp. Och Karl XII:s unga Sverige beredde sig att låta de nedärvda hämndeinstinkterna gå ut över lille Sven, vars mor beblandade sig med arvfienden.

Tre små pojkar ålar sig fram till karlarna och bruksmororna. Alla trängas kring den gula lådans köttbutik. Överallt står gubbarna och mumsar rallarbulle och korv. Birger sticker fram huvudet under armen på slaktaren och suger in doften av korv och rökt skinka. Han sticker ut tungspetsen och saliven droppar ur hans mun. Visserligen har han ingen slant, men det kan hända, att han får springa ett ärende till brukshandeln åt slaktaren. Då belönas han med en korvbit. Det kan också hända, att han får bita en tugga ur Everts korv.

Man viker undan och lämnar väg för Rössnarvs-Ivar men på ett säreget utmanande vis. Männen vänder ögonen åt annat håll för att slippa hälsa på nykomlingen. Kvinnorna drar åt sig kjolarna och säger med munsnörpningar och miner, att de inte ens vill nypa

med en tång i Ivars vida, sönderrivna byxor eller fläckiga, blanka skinntroje. Ser han inte vild och anskrämlig ut kanske med det röda håret i testar under den höga skinnmössan! Evert och Birger stirrar Rössnarvs-karl'n upp i ansiktet med den mest besatta nyfikenhet. Men Sven kryper ihop och gömmer sig bakom köttbilens hjul.

— Åh, fan, ha, ha, ha!

Det skulle föreställa skratt och hån men kom mest som en vild hunds morrande mellan Ivars tänder. Han ser på folket omkring sig med ögon, gröna och fruktansvärda som himlen på årets kallaste eftermiddag. Slaktaren som inte alls ser ut som en riktig slaktare utan har ett smalt, gråblekt ansikte rör sina tunna, vida läppar, säger milt och avledande:

— Nå, vad får det lov att vara i dag Ivar?

— Det vete fan. Jag har ju mist fö-kroken min, säger dom där djävlar, nu då brorsan kom på häkte. Hit med den där fläskbiten då! Och den där sopporven! — — — Vad ligger du här för pojke! Stig opp du lill-Sven, så ska du få korv. Vill du ha korv, ditt knyte, såg? Hallå, jag tar en duktig medwurst också.

Svens ögon håller på att trilla ur sina hål. Han kommer sig inte ens för att tacka, där han plötsligt står med en svällande korv, två gånger så lång som hans arm. Karlarna börjar åter vända sina blickar mot kommersen vid köttvagnens dörr. Kvinnorna lindar sina blåfrusna händer i förklädena och lutar sina huvud samman.

Som stampad ur jorden finns där mitt i folkklungan på en gång en sportklädd herre med läderportfölj under armen. Han slår portföljen mot sin handskklädda hand, så att det smackar, och samlar på mindre än en minut allas uppmärksamhet. Man glömmer bort Rössnarvskarl'en, och han blir trängd och knuffad som annat hederligt folk.

— Nå gubbar, skall det vara tiondelar, ropar herrn med portföljen. Om fjorton dagar blir det dragning. För fem kronor kan ni vinna tiondelen av 200.000. Det gör 20.000. Vad betyder 20.000? Jo, att sitta skuldfri på ett ordentligt hemman med bra nog mycket skog till.

Obligationsagenten pratar och pratar. Han får män och kvinnor att höra prasslet av splitternya tusenlappar, surret av skinande bilar. Han låter dem se ståtliga gårdar med jord och skog. Portföljen verkar som en magnet. Alla dras närmare och närmare den. Agenten tar upp sina papper och karlarna börjar granska dem. Men Ivar från Rössnarven låter inte knuffa sig och trampa sig på tårna längre. Han tar ett steg fram och fattar agenten ordentligt i armen.

— Jag vill inte ha tiondelar tesammans med det här bruksfolket. Jag ska ha en hel obligation ensam.

Agenten tittar förvånad på de röda testarna och den lurviga mössan men är samtidigt snabb i vändningarna med sina papper.

— Det blir en femtiolapp jämt då.

Ivar tar upp femtiolappen.

— Nåå, ska ni inte lukta på den, så ni kan intyga att den luktar myrjord, era djävlar, skriker han. Annars har jag fått den lika ärligt som ni era korvören. Därmed stoppar han stolt ned obligationen i innerfickan på sin skinntroje.

— Det där gjorde han bara för att bräcka till oss!

— Ja-ja, det kan ändå bli högsta vinsten, säger mor

Resa till London och Paris

Om man är fredsvän och kommer till London, behöver man inte vara rädd för att bli lämnad ensam och övergiven i den jättestora staden. Det är åtminstone min erfarenhet. Antingen kom jag dit vid en lycklig tidpunkt eller också har man alltid en så livlig aktivitet. Jag vet inte, men i maj månad kunde man få vara med om både kulturkonferens och fredskonferens. Ungdomen förberedde då som bäst ungdomsfestivalen i Sheffield. De värvade deltagare på Trafalgar square där de dansade folkdanser och sjöng.

Jag hade haft med mig några tavlor och teckningar som samlats in här hemma, för att skänkas till engelska fredsrörelsens internationella konstutställning "Artist for peace exhibition". En liten inblick i det förberedande arbetet för den utställningen hann jag få. Den ägde sedermera rum i Royal hotel. Deltagandet var mycket talrikt och brett. Många av Englands främsta målare deltog tillsammans med internationella berömdheter som Picasso, Leger och Guttuso. Tavlorna var till salu, dels

skänkta av konstnärerna eller tillföll intäkten till 50 % engelska fredsrörelsen, som på detta sätt fick ett tillskott på £1200 = ungefär 17 000 kr.

Ett kollektiv på ett trettio-tal mycket unga konstnärer arbetade med silkscreen och träsnitt. De ordnade utställningar i arbetarkvarteren. Deras bilder skildrade mest arbetarna och episoder ur den engelska arbetarklassens historia. Deras bilder var både vackra, lättfattliga och prisbilliga.

I England fanns ingen kvinnoorganisation ansluten till KDV. Den närmaste motsvarigheten till vårt förbund är "Womens assembly". Den arbetar genom ett antal kommittéer som ordnar möten för att bilda opinion mot upprustning och prishöjningar och för att få hem engelska soldater från kriget i Malaya och krigsfångelägren. Något medlemskap fanns inte i denna organisation. Lika lön för lika arbete stod där som hos oss på dagsprogrammet. I "Picture Post", en engelsk motsvarighet till bildtidningen Se, hade man lyckats få in en

Lotta. Det är ju som vore det nå trolltyg med den där Ivars företag i dag.

Lika plötsligt som agenten nyss står en annan figur mitt på torget. Många av männen blir stela och nästan mållösa, när de får syn på den lille karlen med det gula, envisa finnansiktet.

— Herrejedanes, fjärdingsman!

— Jojo, här tycks finnas slantar. Då är det väl bäst vi passar på med skatten på en gång.

Och fjärdingsman drar upp ur sin skinnväska en liten anteckningsbok. — Låt mig se, Jonas Erik Pehrsson från Kilasved resterar trettio kronor. Ivar Spjut två omgångar på kommunalskatten. Det gör åttio kronor.

Än en gång förvånar och förvirrar Rössnarvskarlen bruksfolket. Medan Jonas Erik Pehrsson står och grubar sig att komma fram med sina trettio riksdaler lägger Ivar åttioåtta kronor i fjärdingsmans hand.

— Nu är vi kvitt, ropar han. Nästa gång är det lagens väktare som får tacka mig för senast.

Ivar liksom raknade i ryggen och kurade inte längre ihop sig, då han vände bruket ryggen och raskt gick uppför backen in i skogen.

Tre små pojkar sprang jublande åter till skolgården. Korven liknade en jättemask i Svens armar. Birger pekade förtjust på de små grå dunbollarna, som hopade omkring i hästpillningen på vägen.

— Titta sparvarna, som får sig ett bra mål dom å en avlöningsdag.

En stund senare satt barnen på väldiga snöbollar runt

grundmurarna till fästningen, mumsande på korvbitar och brödskivor. Fröken själv, fin i blå sportdräkt, deltog i den stora korvfesten. När hon fick höra, att det skulle bli kalas, sprang hon in till sig och skar en hel limpa och delade ut.

— Rössnarvs-Ivar är en snäll karl. Jag tycker riktigt bra om honom, förklarade Sven modigt.

Välsignade avlöningsdag!

Skolstäderskan Tilda har något att tillägga om de senaste händelserna. Hon pratar halvviskande med fröken, medan barnen åter knogar med de väldiga snöbollarna.

— Tänk, han har vurti som en annan människa, Ivar. Inte bara att han i all mans åsyn köpte en obligation och betalade skatten idag. Nej, det är mycket annat! Han hugger timmer hela dagarna, han som andra. Gammelgubben barkar och kvistar. Det har int' vari fylla och kortspel och tattare i Rössnarven på hela hösten. Nu är det rent och snyggt i Rössnarvsstugan, till och med mattor på golvet. Fast Ivar ser ju alltså lite ruffig ut själv förstås. Vi får nog se honom med hela vadmalsbyxor snart. Det står kvinnfolk bakom det här. Fröken ska få se, att Anna-Mia får honom att ta ut lysning och gifta sig riktigt för prästen te slut. Sven, lillstackarn, kan ju behöva få en far. Om någon ska kunna göra riktigt folk av Rössnarvskarlar, så är det den rejäla Anna-Mia.

— Riktigt folk?

— Ja, just riktigt folk. Dom har ju sen gammalt skällt Rössnarvarna för att vara ryssar — — — men ocken vet, kanske kan det komma riktigt folk från Ryssland med.

utmärkt artikel mot de amerikanska bildserierna. En engelsk kvinna, mrs Pat Seares, satt fängslad i Holliway-fängelset för att hon protesterat för högljutt mot filmen "Rommel ökenräven". Jag var med då ett tusental fredsvänner samlade till en liten demonstration, traskade iväg för att visa henne sin sympati. Det oljud som utbröt i leden när vi gingo förbi ett antal amerikanska soldater, som man förresten såg mycket av i London, visade ganska tydligt hur impopulära de var i England. En textilarbeterska bad mig hälsa till de svenska kvinnorna, att Englands kvinnor hata dessa utländska soldater. Att vi inte skall tro att de är kvar sen kriget utan nyss är komna. Polisen upplöste demonstrationen strax innan vi hann fram till Holliway-fängelset, så mrs Seares fick inte mottaga demonstranternas sympatibevis och blommor. Så fick man erfara att bobbies inte alltid är så förtjusande, som det står att läsa i turistbroschyrerna. Även om de i brutalitet inte kan mäta sig med den franska polisen.

Till Paris kom jag dagen efter de stora demonstrationerna mot general Ridgway. Stämningen var laddad. Över gator och på husväggar såg man paroller som "frige Duclos", "Ridgway go home" och "Vi vill ha fred inte pest". Vid polisattackerna hade många blivit sårade och en arbetare och far till fyra barn dödad.

Franska Kvinnors fjärde kongress ägde rum i Mutualité i Quartier Latin. Där skulle varit omkring 2 000 delegater från hela Frankrike men demonstrationerna runt hela landet mot Ridgway med åtföljande polisattacker hade hindrat många att närvara de första dagarna. Först den tredje och sista dagen var alla samlade.

Inledningsanföranden hölls av Eugenie Cotton och Irene Carie. Trots den hårda pressen mot alla fredskrafter i Frankrike, är Franska Kvinnor en verklig massorganisation. I talarstolen fann man ofta katolska kvinnor såväl som bondkvinnor och arbetarkvinnor, och temperamentet svallade många gånger över alla bräddar när de berättade om vad som hänt de senaste dagarna i deras by eller stad. Överallt hade polisen gått löst på folket utan att ta hänsyn till vare sig kvinnor eller barn.

Utanför kongresshallen stod hela tiden ett 50-tal handfasta poliser försedda med både battonger och pistoler, stål hjälmade och på motorcykel.

Första juni, internationella barnens dag, firades i Buffalo stadion, som trots regnet var fyllt. Där bjöds barnen på sång, musik, teater, pjasar och hästdressyr. Duvor, ballonger och blommor. Men man visste inte om man skulle skratta eller gråta åt den här av poliser, rustade till tänderna, som eskorterade den stora skaran av sjungande kvinnor och barn, på väg till och ifrån festen.

De franska kvinnorna är duktiga. Deras organisation bjuder idag det allra skarpaste motstånd mot den utländska ockupationen. De har inte bara att kämpa mot polisterror. Upprustningen har drivit priserna så i höjden att den rena nöden ofta lyser i öppen dag. Uselt

Från KDV:s exekutivmöte: På flygplatsen i Bukarest var det hjärtliga mottagningsscener då delegaterna från olika länder anlände.

Pressklipp:

Att upplåtandet av danska flygbaser icke skulle komma att få passera utan motdrag från ryskt håll var väl ändå uppenbart. Och att förläggandet i fredstid av västmaktsflyg på de danska öarna i södra Östersjön alldeles inpå östblockets gränser skulle provocera försvarsåtgärder på Rügen var väl också att räkna med. Däröver behöver man sålunda inte förvåna sig så förfärligt.

Det har på danskt håll förnekats, att det är fråga om några västmaktsbaser i Danmark och man har sökt göra gällande, att det endast är fråga om att placera västmaktsflyg där. En bas, har man sagt, innebär att den främmande makten har suveränitetsrätt över basterritoriet. Detta är naturligtvis endast ordrytteri. Det faller väl ingen in att söka bortförklara t. ex. det faktum, att det amerikanska bombflyget har viktiga baser i England eller i franska Marocko. Basen för ett flygvapen är naturligtvis den plats, från vilken det opererar — alldeles oavsett vem som äger den nationella suveräniteten över markområdet. Att amerikanska flygfält på danskt territorium också blir amerikanska flygbaser behöver därför inte diskuteras.

Denna tidning har tidigare påpekat faran av den inringning av vårt land, som denna utsträckning av Atlantmakternas och östblockets bassystem till södra Östersjön innebär. Varningen understrykes av den danska tidningens erinran, att Sverige får alla sina förbindelser endast mot väster. Detta innebär ingenting annat, än att Sverige för sina förbindelser med yttrevärlden blir beroende av Atlantpaksgruppens tillämpade skandinaviska kniptång.

Ur tidningen Dagen den 9/8 1952.

klädda var många människor i Paris och utan att på något vis söka rätt på armodet såg jag vid flera tillfällen hela familjer med små barn inrätta sig för natten vid trottoarkanterna.

En resa till det nya Kina och Korea

har vår ordförande med. dr Andrea Andreen gjort i sommar. Hon är nyss hemkommen full av entusiasm över vad hon sett av det pånyttfödda kinesiska folket, som med iver, glädje och framgång bygger upp sitt land och dess produktion efter ett sekel av förnedring under västerländskt tvång. Hon har besökt Peking, världens vackraste stad, Mukden i Mandsjuriet och Pjongjang i Nordkorea. Hon har deltagit i den vetenskapliga kommissionen för utforskandet av fakta angående den bakteriologiska krigsföringen i Korea och Kina, inbjuden av Kinas Vetenskapsakademi och Kinas Fredskommitté. Snart hoppas vi få höra henne hålla föredrag om sina upplevelser och i nästa nummer av Vi kvinnor kommer hon att ge oss både text och illustrationer från Det nya Kina och Korea. Det kommer alltså att bli ett

KINA- och KOREANUMMER

En liten representant för de föräldralösa koreanska barn som f. n. är omhändertagna i Rumänien riktade en hälsning till kvinnorna vid KDV:s möte i Bukarest.

**Tidningen Vi kvinnor
i demokratiskt världsförbund**
Utgivare: Andrea Andreen
Köpmantorget 2, Stockholm

Redaktionskommitté:
Gunhild Tegen, Valborg Svensson.

Utkommer med nio nr per år.
Prenumerationspris per år: Kr. 4:—.
Lösnummer 50 öre (kommissionärer antagas).
Postgiro 51323, Box 18073, Stockholm 18.
Svenska Kvinnors Vänsterförbund.

*

Förbundsstyrelsens lokaler är belägna i
Kungsgatan 79, Stockholm. Tel. 53 19 61.

Stockholms Bokindustri AB, 1952

Fredskonferens i Asien

Den 21 september 1952 började en stor fredskonferens i Peking med deltagare från Asien och Stillahavs-området, Nya Zeeland och Australien, ett område som omfattar 1 miljard 600 miljoner människor. En väldig manifestation för freden av människor från halva jordklotet.

Om leksaker

Just det som inte är färdigt ger impulser till sysselsättning. Det färdiga kan endast tas sönder. Det elektriska tåget och den finaste dockvagnen med en blunddocka — de är inte så mycket värda som en torr gren, där flickan kan låta sin docka sitta eller det enkla kartonglock, där hon förvarar sina klippta papperspengar. Ju enklare leksakerna är, desto rikare blir barnets fantasi, säger Jean Paul. Och han har rätt. Ju mer självverksamhet, desto större glädje. (M. A. Schaffner.)

UR INNEHÅLLET:

ELISABETH TAMM I valet
BUDSKAP TILL VÄRLDENS KVINNOR
ADA NILSSON 80 ÅR
DIKT
MARGIT LINDSTRÖM Möte i Bukarest
ELIN ANDERSSON Resa till Ungern
ASTRID FORSBERG Historiens trådande
BIRGITTA MALMSTEN Rescinttryck
FÖLJETONG